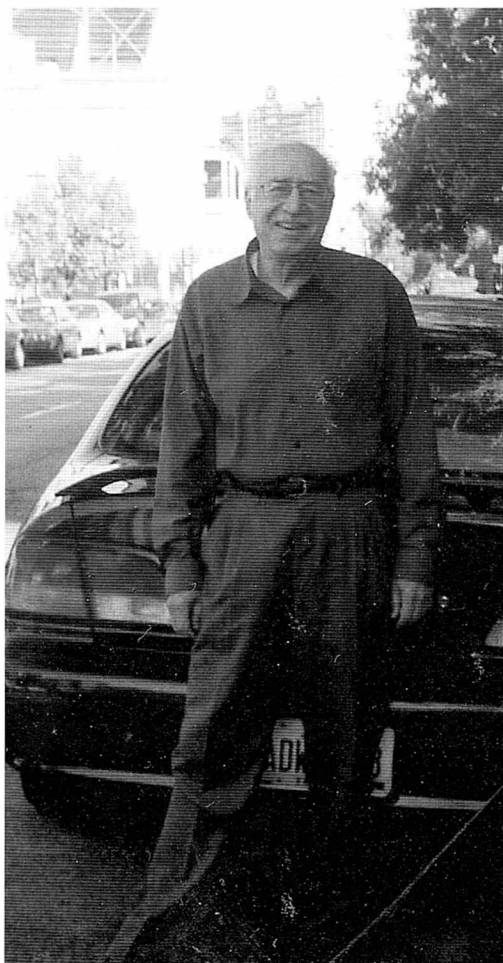

Interview med James Weinstein:

What's left of the Left

"Vi har ikke et demokratisk system, som det I kender. Vi har et to-parti-system. Der findes intet udenfor de to partier. Det er derfor venstrefløjen i USA så mange gange har været helt oppe og køre på spørgsmålet om valg-strategi. Det er almindeligt at sige, at begge partier er helt korrupte, vi må have et tredje parti. Men et tredje parti er en måde at institutionalisere marginaliteten på. Og manglen på relevans. Vi har haft den diskussion gående i *In These Times* i årevis."

Af Morten Thing

James Weinstein

I oktober 1998 var redaktøren og jeg til konference i Chicago. Den hed *Back to Basics* og var organiseret af bladet *In These Times*, som udkommer i Chicago. Tilbage til rødderne og til grundlaget.

In These Times er et fjortendagesblad i magasinformat. Det er kommet i 24 år som et uafhængigt socialistisk blad på en venstrefløj som består af mange små og spredte initiativer. På konferencen var der revolutionære og grønne, feminister, bøsser og transeksuelle, smågrupper og tidsskrifter, partier og boghandlere. Centralt i programmet på konferencen stod venstrefløjens muligheder for at gøre sig synlig på den parlamentariske scene. Og én af hovedtalerne var Bernie Sanders som er den eneste uden for de to skiftesvis regerende partier som er blevet valgt til kongressen i 40 år, og som oven i købet er erklæret socialist. På grund af et afsnit i den fortsatte soap-opera om Clintons kønsliv kunne han imidlertid ikke forlade kongressen og sendte i stedet sin kone. Sanders sidder i Repræsentanternes Hus. I Senatet sidder demokraten Paul Wellstone, som er venstrefløjens håb til det kommende præsidentvalg. Ikke fordi de eller han selv tror på en tur i Det

hvide Hus, men fordi en eksponering af venstreliberale standpunkter i medierne styrker venstrefløjen. Også Wellstone var én af hovedattraktionerne på konferencen, som ellers især bestod af paneldiskussioner omkring forskellige emner som: religion, velfærd, skoler, globalisering, miljø, værdier, klasse og kultur, African American politics, sundhed, feminisme, bypolitik, arbejderbevægelse, ret, mm.

In These Times er i alle årene blevet udgivet og redigeret af James Weinstein. Han er i dag 74 år og en veteran på venstrefløjen. Nogen herhjemme vil måske huske ham for bogen *The Decline of the American Left* som Monthly Review udsendte i 1967. Det var en bog som åbnede manges øjne for, at også USA havde haft en arbejderbevægelse og en socialistisk tradition.

Weinstein er en lille, adræt mand med en hurtig mimik og et hurtigt hoved. Han kommer fra en jødisk familie. Faren var religiøs og moren var 'progressive', måske endda 'on the Left'. De skændtes altid. Faren kunne f.eks. sige på sabbaten: "Hvis du virkelig elskede mig, ville du gå med mig i synagogen". Hvertil moren ville svare: "Hvis du virkelig elskede mig, ville du undlade at gå i synagogen".

Vi spurgte, om ikke vi kunne lave et interview med ham om hans liv. "Det passer mig fint", sagde han, "jeg elsker at tale om mig selv". Han grinede som han tit gør, når han forklarer noget. Vi sad i husets store køkken over morgenkaffen, et stenkast fra det legendariske Wrigley's Base Ball Stadion, da han sagde: "Hvad skal vi starte med?". "Jo", sagde jeg, "vi kunne for eksempel starte med:

– *Hvordan blev du socialist?"*

– Da jeg var ti år gammel havde jeg drømme om, at jeg var med i modstandsbevægelsen i Tyskland mod nazisterne. Måske startede det dér. Min familie, især min far, var meget aktiv under den spanske borgerkrig. Én af familjens meget nære venner tog til Spanien som læge for den amerikanske bataljon af frivillige. Så jeg voksede op med antifascismen. Min mor var venstreorienteret. Jeg gik i hvad der blev kaldt en 'progressive high-school'. Der var kun 80 børn i skolen med 20 i hver klasse. I gymnasiet var min tysklærer kommunist. Min matematiklærer var også kommunist. Han startede timen med at læse højt af kommunisternes

dagblad *The Daily Worker*. Vores fysiklærer var søn af den kendte amerikanske socialist Daniel deLeon. Han tog på ture med os til Brooklyn og andre steder for at vise os fabrikkerne. Jeg kan huske at jeg sad overfor ham i undergrunden og han læste det kommunistisk orienterede magasin *New Masses*. Det startede dér, og jeg endte med at blive medlem af kommunistpartiet i 1948. Jeg forlod det igen tidligt i 1956, før Ungarn, men efter den 20. kongres i det russiske kommunistparti. Jeg arbejdede dengang på en fjernsynsfabrik. Jeg havde været i flåden og var blevet elektrotekniker. På fabrikken havde jeg det godt. Testede apparaterne, og det er nok det eneste job jeg har haft, hvor jeg gik syngende på arbejde. Jeg kunne ikke forstå, hvorfor de andre testere kun tænkte på at komme ud af fabrikken og få deres egen butik. Jeg fik 80 \$ om måneden og satte de 20 i banken og var glad og tilfreds. Indtil jeg var 29 og en dag tænkte: Skal jeg lave det her resten af mit liv?

Jeg var stadig i partiet, men ret utilfreds med det. Jeg forlod så både fabrikken og partiet og begyndte på Columbia University og jeg blev gift. Alt ændrede sig i løbet af kort tid. På Columbia begyndte jeg at læse historie for at forstå, hvad der var gået galt med kommunismen og socialismen.

– *Hvordan vil du beskrive det amerikanske kommunistparti i 50'erne?*

– Én af mine venner, som nu er over 80, har skrevet i sine erindringer, at han var kommunist, fordi han troede på de socialistiske principper fra før 1917 og ikke fordi, han var vild med Sovjet. Det tror jeg er rigtigt, og man kan sige, at der var to kommunistpartier i USA: der var medlemmernes parti; de kæmpede for demokrati og borgerrettigheder, imod ulighed og alle de gamle socialistiske idealer; og så var der ledelsens parti, som var bundet til Moskva og den internationale kommunistiske bevægelse.

Jeg kendte især til medlemmernes parti, men fik erfaring med ledelsens. Jeg blev nemlig uafvidende indblandet i Rosenberg-sagen. Den sag der endte med, at ægteparret Julius og Ethel Rosenberg blev henrettet som russiske agenter. Én af mine gode venner arbejdede sammen med Julius Rosenberg og brugte min bil til at køre Julius Rosenberg rundt i. Det var i

Ethel og Julius Rosenberg bliver transporteret i fængsel efter at være blevet fundet skyldige i spionage i marts 1951

1948-49, lige efter han skulle have givet russerne nogle hemmelige papirer om atombomben. Men på grund af det med bilen oplevede jeg pludselig det, jeg vil kalde 'sovjetpartiet'. Min ven, som var leder af det kommunistiske arbejde på Cornell University, trak sig pludselig ud af arbejdet med den begrundelse, at han var syg. Jeg sagde: Well Max, jeg ved du ikke er syg, hvad fanden sker der? Ja, det var noget han ikke kunne fortælle, noget hemmeligt arbejde, der foregik. Men da sagen kom for en storjury blev jeg indkaldt, da han havde brugt min bil. Jeg blev så opsøgt af én fra partiets ledelse, som gav mig besked på at trække mig fra alt partiarbejde og flytte fra byen. Jeg flyttede nu ikke, så det næste jeg hørte var, at jeg var blevet ekskluderet af partiet og ingen måtte tale med mig. Men jeg kom da ind igen og gik så ud i 1956.

– Da du begyndte at studere historie ville du finde ud af, hvad det amerikanske venstre havde gjort galt. Hvilke spørgsmål ville du stille til historien?

– Jeg begyndte at studere det gamle socialistparti. Jeg kendte ikke dets historie og faktisk havde ingen undersøgt den før mig. Venstrefløjens historie i USA var næsten udelukkende skrevet af kommunisterne. Og for dem var Socialistpartiet en fjende. Det gik tilbage til splittelsen i 1919. Og historien var naturligvis fuldstændig fordrejet. Noget af det første, jeg gik igang med var valget i New York i 1917, og jeg opdagede til min store forbløffelse, at Socialistpartiet var den eneste kraft af betydning i anti-krigsbevægelsen. Men kom-

munisterne havde i deres version af historien beskyldt socialisterne for at være for krigen. Jeg fandt hurtigt ud af, at alt hvad jeg havde lært om Socialistpartiet var forkert. Det endte med at jeg skrev bogen *The Decline of the American Left*, og tesen i den er, at meningen med socialisme blev stillet på hovedet efter den russiske revolution. Før 1917 var socialisme blevet forstået som et post-kapitalistisk samfund, som opstod ud af kapitalismen med en erfaren arbejderklasse, som var i stand til at organisere sig selv og det øvrige samfund demokratisk. Så kom den russiske revolution, og selv Lenin mente jo at Rusland ikke havde forudsætningerne for socialisme, men at revolutionen ville sprede sig til Vesten og ledelsen af revolutionen ville dermed overgå til den tyske arbejderklasse. Men det skete ikke og omkring 1921 måtte man indse, at det ikke ville ske. Og nu begyndte problemerne: man havde ikke i Rusland en arbejderklasse med nogen som helst tradition for demokrati og ingen udviklet kapitalisme. Kommunisterne igangsatte ingen demokratiseringsproces, men erstattede så at sige kapitalismen ved at presse landet ud i en voldsomt forceret industrialiseringsproces. Og Stalin viste sig at være den perfekte leder for den samfundsproces.

– Det vil sige, at du ser kommunismen som en anden form for modernisering?

– Ja, som en ikke-kapitalistisk, ikke-demokratisk modernisering. Men hermed blev socialismen stillet på hovedet, blev til det modsatte. Det forklarer måske også hvorfor kommunismen har haft så stor appel i den 3. verden, hvor der manglede både ka-

pitalisme og demokrati. I USA havde kommunismen appel nok til at ødelægge Socialistpartiets muligheder, men selv blev partiet et 'svingdørsparti', som aldrig havde mere end 80.000 medlemmer i et land med 150 millioner indbyggere. En million eller måske halvanden million passerede igennem partiet som medlemmer på et eller andet tidspunkt.

Det amerikanske Socialistparti blev et stærkt svækket parti, og selv om det overlevede 20 år eller mere efter dannelsen af kommunistpartiet i 1919, så blev det aldrig igen nogen kraft i arbejderklassen. Et særligt forhold var også sproget! I 1919 var 70-80% af partiets afdelinger fremmedsprogede federations. Og de største var de østeuropæiske federations, og de var også de mest loyale overfor Kommunistpartiet. Socialistpartiet var et unikt parti på grund af sine 15 forskellige sprog-federations, én for hvert sprog, og den deraf følgende decentralisering. I Europa havde socialistpartierne en bedre og mere solid basis og fremfor alt var de mere homogene.

– Hvilken politiske konklusioner drog du på baggrund af din bog?

– At Kommunistpartiet var en frygtelig fejltagelse. Og at selvom dette land var et af de mest udviklede, var det ikke modent for revolution. Og det gjaldt også i tresserne: I 1969 da SDS (Students for a Democratic Society) havde sin kongres i Chicago blev det klart, at lederne af SDS ville miste kontrol over organisationen. De var alle meget revolutionære dengang, det var højeste mode. Det var præcis 50 år efter den ekstraordinære kongres i Socialistpartiet, hvor dét blev splittet. Da SDS-lederne indså, at de ville miste kontrollen, udvandrede de og grundlagde Weatherman. Jeg var med, men jeg følte mig som en kendt socialist, der i 1919 forlod Socialistpartiets kongres og var med til grundlæggelsen af *The Communist Labour Party*, som han imidlertid forlod samme dag. Da han blev spurgt hvorfor svarede han: "Jeg har ikke forladt en flok tosser for at gå sammen med en flok imbecile".

– Hvad foretog du dig politisk i de år?

– Efter *The Decline of the American Left*, skrev jeg *The Corporate Idea*. Vi havde i 1967 lukket bladet *Studies on the Left*, som oprindeligt var

grundlagt af historiestuderende, såkaldt revisionistiske historikere. Hensigten med *Studies on the Left* havde været at legitimere, at man kunne beskæftige sig med marxisme på et tidspunkt, hvor universiteterne stadig var meget éndimensionale som resultat af Mccarthysmen. Jeg boede i New York på det tidspunkt og havde en forretning med at leje lystbåde ud på Long Island. Jeg havde startet det med en ven og tænkte: det kan jeg gøre seks måneder om sommeren, og resten af året kan jeg forske og skrive. Jeg kendte folkene bag *Studies on the Left* og havde forbindelse med dem gennem min kone. Vi flyttede til Madison, Wisconsin, hvor bladet blev udgivet, netop da nr. 2 udkom i 1960. Flere af de folk, som skrev til bladet, blev siden fremtrædende i SDS.

I bladet skrev jeg en del artikler om den socialistiske tradition, som var ukendt for de fleste af de unge, og flere af kapitlerne i min bog kom først som artikler i bladet. Implicit lå det vel i bladarbejdet, at eftersom Socialistpartiet havde haft ret og kommunistpartiet var en fejltagelse, burde man gendanne et amerikansk socialistparti. Men vi talte aldrig om det på den måde. Jeg var den første som fremdrog historien om det gamle socialistparti. De fleste havde troet, at det var som kommunisterne havde skrevet. Men kendsgerningerne var, at det var meget mere populært og havde langt større indflydelse og var hundred gange mere rodfæstet i dette land. Ingen vidste det, og det gjorde jeg heller ikke før jeg begyndte udforskningen.

SDS havde ingen forbindelse til traditionen. Studenterbevægelsen voksede ud af borgerrettigheds- og anti-krigsbevægelsen. Det bedste ved den var, at den forkastede begge sider af den kolde krig. Den var altså anti-kommunistisk, men ikke i en kold-krigs-betydning af ordet. Jeg husker til et antikrigsmøde på Berkeley i 1965, hvor en øjenlæge stillede sig op og indledte med at sige, at han var medlem af Kommunistpartiet. Alle grinede af ham. Under den kolde krig ville de havde smidt ham ud. De mente: "Du er kommunist, and so what." Det var helt irrelevant for dem. Det var deres holdning. Deres holdning betød også, at de slet ikke havde historisk bevidsthed og var helt ligeglade med historien. Set med deres øjne var socialisme og kommunisme to alen af det samme dårlige stykke. Efter min bog kom der mange andre bøger om den amerikanske arbejder-

Arbejdere fra Brooklyn skibsværft, 1939. "Det amerikanske Socialistparti blev et stærkt svækket parti, og selv om det overlevede 20 år eller mere efter dannelsen af kommunistpartiet i 1919, så blev det aldrig igen nogen kraft i arbejderklassen. Et særligt forhold var også sproget! I 1919 var 70-80% af partiets afdelinger fremmedsprogede federations. Og de største var de østeuro-

bevægelses historie. Men desværre påvirkede det ikke studenterbevægelsen.

I redaktionen var der en gruppe, som var noget ældre end de andre. Jeg tilhørte denne gruppe, som måske var 10 år ældre end SDS-folkene. Vi kom fra den socialistisk/kommunistiske tradition, mens de var påvirket af C. Wright Mills og den type sociologi. SDS-gruppen blev i løbet af 60'erne påvirket af de tendenser, som førte til udviklingen hen mod Weatherman. De var først og fremmest knyttet til bevægelsen og ønskede især at bruge bladet som et slags organ for den. Vi var mere optaget af traditionen, idéerne og det intellektuelle arbejde, med en vis distance til bevægelsen. I 1967 førte det til en reel splittelse i gruppen. Vores gruppe var meget bekymret over udviklingen i SDS og forudså, at det ville komme til en mere fundamental splittelse også dér.

Vi syntes at bladet havde gjort meget for at

legitimere marxisme og venstrefløjstankegang på campuserne og ville gerne holde fast i det. Jeg tog i 1969 til San Francisco, og vi begyndte at organisere et nyt blad. Det var efter splittelseskongressen i SDS. Vi kaldte bladet *Socialist Revolution*, og dets vigtigste indsats var at gå imod Weatherman-udviklingen på venstrefløjten. De første 3-4 numre handlede især om, hvad der var sket med Det nye Venstre. Men vi var meget isolerede især i Bay Area (San Francisco), hvor Weatherman var meget populære.

De var måske kun 2-300 medlemmer som var under jorden. Inklusiv min fætter som gik under jorden i 1969 og døde inden han kom op igen. Han levede i Canada under et falsk navn. Han var én af forfatterne af Weatherman-manifestet og en rigtig tumbe. Som ung var han en macho. Hans far havde været kommunist, men blev siden gyngestols-general på venstrefløjten, som altid vidste hvad alle burde

pæiske federations, og de var også de mest loyale overfor Kommunistpartiet. Socialistpartiet var et unikt parti på grund af sine 15 forskellige sprog-federations, én for hvert sprog, og den deraf følgende decentralisering. I Europa havde socialistpartierne en bedre og mere solid basis og fremfor alt var de mere homogene. “

gøre, men som ikke selv rejste sig og gjorde noget. Så sønnens reaktion var helt klassisk. Han skulle virkelig bevise at han var en mand. Han var indblandet i en mindre eksplosion i Chicago, og gik under jorden og tog til Canada. Der var måske 50 mennesker i hele USA, som længe levede under jorden. Han blev der og ændrede sit navn og blev gift. Konen vidste intet om hans fortid og de fik børn. Tredive år senere var næsten alle weathermen kommet op til overfladen, havde taget en retssag, og i de fleste tilfælde fik de kun mindre straffe som tre måneders betinget. Han tænkte også på at gøre det, men så ville hans nu fraskilte kone få at vide, hvem han egentlig var. Og så ville han formentlig miste samkvemsretten med børnene. Så han kunne ikke gøre det, og døde under jorden af en hjernesvulst.

Jeg havde en ven i New York. Han var ikke weatherman, men en *Mad Dog*. Mad Dogs blev

også kaldt chicken shit weathermen. De havde ikke modet til at være weathermen og bombe og den slags. Men de støttede Weatherman. Og der var ti gange eller halvtreds gange så mange af dem som af de rigtige weathermen. Og miljøet, specielt på Berkeley, var meget voldsomt for Weatherman. Denne her ven, som havde brugt sit liv til at støtte min fætter, tog asken efter ham, fløj til Cuba med den og spredte den over Che Guevaras grav. Det hele var som en romantisk fantasi.

– *Hvordan gik I imod Weatherman?*

– Vi gjorde hvad vi kunne i vores blad. Vi tog idéerne alvorligt, de brugte dem som garniture. Deres idé var at USA var håbløst korrupt. Revolutionen foregik i den tredje verden. USA ville blive omringet af tredje-verdens-revolutioner, så det ville kollapse ude fra. De var en slags

guerilla-styrke som skulle hjælpe denne tredje-verdens-revolution ved at ødelægge ting her. Vores modargument var, at skulle der komme en revolution, ville den komme fra USA og gjorde den ikke det, var der ingen revolution. Hvis noget land havde forudsætningerne for revolution måtte det være USA. De byggede meget på Mao, men tog idéer fra mange kanter. Da Mao i 1971 ændrede sit syn på proletariatet i de store metropoler, blev jeg opsøgt på bladets kontor af den anden forfatter til Weatherman-manifestet, som i dag er en af mine gode venner. Vi gik en tur og han sagde: "Hvis det er rigtigt, hvad I skriver om Maos linjeskift, er det hele en fejltagelse, og jeg vil ud af Weatherman". Jeg sagde, at det var jeg enig i. "Men", sagde han, "jeg tror hellere jeg må gemme mig et par år. Jeg tror ikke mine venner i Weatherman vil være så glade for at jeg går ud af organisationen. De kunne slå mig ihjel". Han forsvandt så i to eller tre år.

Den første artikel jeg skrev i Socialist Revolution hed: "Weatherman: a lot of thunder, but a short reign". De var rasende og sagde, at de ville vare mange år, men det gjorde de ikke. Allerede efter et par år var det ovre. De første numre af Socialist Revolution var næsten helt viet til kampen mod Weatherman og deres supporters. Derefter og så længe jeg var med handlede det om mulighederne for en socialistisk bevægelse i USA, og hvor den skulle komme fra. Vi diskuterede meget udviklingen af arbejderklassen i USA. For de fleste socialister betød 'arbejder': en fabriksarbejder. Men i virkeligheden var en arbejder én som var helt afhængig af sin lønindkomst; og hvis man så på den amerikanske arbejderklasse, var den jo splittet op i alle mulige afdelinger, og det betød at de gamle strategier, f.eks. proletarisering ikke kunne bruges. Den diskussion var nok bladets vigtigste indsats.

I 1974 fik jeg tilbudt et job som 'visiting american' på et universitet i England på E.P. Thompsons center og underviste dér et år i amerikansk arbejderhistorie. Det var dejligt at komme til Europa, ikke mindst på den måde. I 1975 vendte jeg tilbage til San Francisco med den faste overbevisning, at jeg ville starte et nyt blad. Jeg brugte et års tid på at samle folk, der ville være med. Og med at rejse penge til projektet. I sommeren 1976 flyttede jeg til Chicago og grundlagde *In These Times*.

Vi tænkte: Vi havde Det nye Venstre. Det

kollapsede. Så fik vi Det nye Højre under Nixon. Det faldt sammen med Watergate og Nixons tilbagetræden. Nu måtte tiden være kommet til et Nyt nyt Venstre. Men det var en mindre fejlkalkulation (latter). Men det hjalp os til at gøre noget. Det gav os energien til faktisk at lave bladet.

Jeg havde længe gerne villet lave et blad som var mere avis end tidsskrift. Én af de ting, jeg havde været imponeret af, da jeg lavede research til *The Decline of the American Left*, var deres presse. Der var mere en 300 socialistiske aviser i USA i det første tiår af århundredet, de fleste af dem privatejede sammen med en håndfuld partipublikationer. Én af de vigtigste hed *Appeal to Reason* udgivet i en lille by i Kansas fra 1895, det havde i 1912 et oplag på over 750.000, udgivet i en by med 3000 indbyggere! Når det udkom, holdt der lange rækker af kassebiler foran avisen i den lille by for at hente den og køre den ud i landet. Det var måske én af de ugeaviser i verden med det største oplag, i hvert fald blandt de største.

Vi så os som en katalysator for dannelsen af en venstrefløj. Vi sagde åbent i bladet, at vi ikke var en organisation, men et privatejet blad. Men mange behandlede os, som om vi var deres parti. Vi ville have en vis spredning i bladet og havde endog konservative til at skrive for os. Og så fik vi vrede breve om, at vi jo havde sagt noget andet i et tidligere nummer og om at linjen nu havde skiftet, eller at vi var nogle forrædere.

Vi havde tænkt os at kalde bladet *These Times*, men det viste sig, at der var et kristent blad med det navn. Vi foreslog så vores sagfører, at vi kunne hedde *In These Times*. Men han mente, at vi alligevel måtte have de kristnes tilladelse. Vi skrev til dem og fik et venligt brev tilbage, at hvis vi virkelig ville lave et *Independent Socialist Newspaper* så var det i orden med dem. Og de første 4-5 år stod det på forsiden. Men det betød, at bladet kom til at ligge på en hylde sammen med de små revolutionære blade, så vi fjernede betegnelsen på forsiden for at opnå et bredere kiosksalg.

– *Hvordan kunne I financiere bladet?*

– Sammen med en ven med financier forstand udarbejdede jeg en plan, som indebar at jeg skulle rejse 300.000 \$ for at starte bladet. Jeg havde sagt at bladet ville starte i november

1976, og da havde vi kun 120.000 \$ samlet ind ved individuelle bidrag. Vi startede alligevel og håbede på at vores læsere ville bringe os på ret køl. Og seks måneder efter start løb vi tør for penge. Vi måtte altså bede læserne om flere. Og sådan har det været lige siden: vi har været afhængige af læsernes lyst til at holde os live.

– *Hvor stort blev oplaget?*

– Toppunktet var i 1988, hvor vi nåede 30.000. Det år stillede Jesse Jackson op som præsidentkandidat, og det styrkede venstrefløjen. Og min far var lige død, så jeg havde arvet en klat penge, som vi kunne bruge på direct mail. Siden er det faldet en del, men er nu begyndt at gå op igen.

Vores største betydning har nok været som skole for unge journalister. Vi betaler ikke særligt meget, men man får lov til at prøve meget. Og der er ingen tvivl om, at vi har været grundskolen for venstreorienteret journalistik. Vi har et godt rygte på venstrefløjen. Or what's left of the Left.

– *Hvad ser du som udsigterne for venstrefløjen efter denne konference?*

– For venstrefløjen? Det er svært at sige. Men hvis et par stykker er begyndt at tænke sig om, så er det fint. Men for bladet har konferencen være rigtig god. Vi har fået publicity og prestige, vi har placeret os som centrum blandt venstreorienterede blade i USA. Det vil give os flere abonnenter. Men derudover gik konferencen så godt, at vi tjente 20.000 \$ på den, og det havde vi brug for. Ikke fordi det var den væsentligste grund, men det er ikke uvigtigt. Så i alle henseender har den været en succes. Og for mig personligt var dét fint, for det giver mig en god baggrund for at sige farvel til bladet.

– *På konferencen har I været meget optaget af parlamentariske muligheder. Det er som om venstrefløjen herovre er halvt usynlig uden repræsentation?*

– Sammenlignet med i Danmark er venstrefløjen ikke bare lille, den er usynlig. Det nærmeste vi kommer til parlamentarisk repræsentation er *The democratic Caucus* i Repræsentanter-

nes Hus. Men nu hvor republikanerne har magten er også den fuldstændig magtesløs. I et demokratisk domineret Hus vil Democratic Caucus have nogen indflydelse på lovgivningen.

Vi har ikke et demokratisk system, som det I kender. Vi har et to-parti-system. Der findes intet udenfor de to partier. Det er derfor venstrefløjen i USA så mange gange har været helt oppe og køre på spørgsmålet om valg-strategi. Det er almindeligt at sige, at begge partier er helt korrupte, vi må have et tredje parti. Men et tredje parti er en måde at institutionalisere marginaliteten på. Og manglen på relevans. Vi har haft den diskussion gående i *In These Times* i årevis. *The Green Party* satsede sidste gang på to opstillingsdistrikter og samlede en del stemmer, men ikke nok til at blive valgt, men nok til at de demokratiske kandidater ikke blev valgt. De grønne fik 17%, og der blev valgt tre republikanere. I år stillede De Grønne op mod en meget god demokrat! Jeg tror kun på, at man kan gøre det gennem to-parti-systemet. Derfor må vi satse på at blive en del af den demokratiske valgkamp og styrke partiets venstrefløj. Sådan er systemet her.

Nu skal Jim Weinstein gå af. Måske får vi en ny bog om venstrefløjens historie. Selvom det ikke gik som han havde spået og håbet er det ikke nogen pessimist vi tager afsked med. Han tror stadig at der selvom kommunismens katastrofale erfaring for venstrefløjen kan skabes grobund igen for socialismen i USA.

Til dem der vil læse *In These Times* er adressen: Institute for Public Affairs, 2040 N. Milwaukee Ave., Chicago IL 60647, USA.

Web adressen er: www.inthesetimes.com.

Et års abonnement koster \$ 75.95 udenfor USA.

For dem der gerne vil læse James Weinstein er hans vigtigste bøger: *The Decline of Socialism in America 1912-1925*, New York 1967 og senere udgaver; *For a new America: essays in history and politics from Studies on the left 1959-1967*, New York 1970; *The Corporate Ideal in the Liberal State 1900-1918*, Boston 1971; *Ambiguous Legacy: The Left in American Politics*, New York 1975.

Morten Thing er forskningsbibliotekar, lektor, dr.phil. ved Roskilde Universitetsbibliotek.